

Коп. 10.

1934

ЦЕНТРАЛЬНА
 НАУКОВО-УЧЕБНА
 БІБЛІОТЕКА

1934
 1/3

36

КОП.

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготавли-

ются из наивысших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курнт высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы ч. письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДМЕТОВ
с фабричного склада кооператива

„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцевом картоне
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листов.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более дорогие наборы своих изделий—№ 1 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

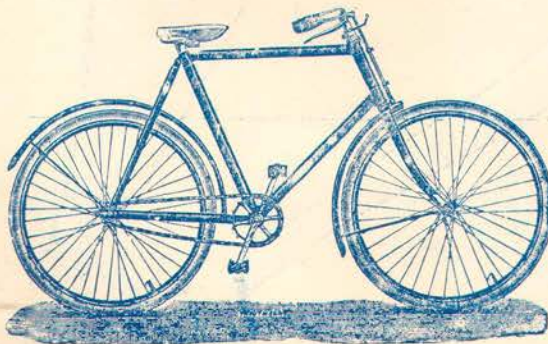
В звязку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень грудень) за крб. 4—80 одержують тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату до № 35 включно. **ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.**

Н. Д. БЕДУШ
МАСТЕРСКАЯ ПО РЕМОНТУ
ВЕЛОСИПЕДОВ

ул. Котлова (б. Большая Панасовка), № 36-б (трамвай № 5 и 6).

ПРИНИМАЕТ ТАКЖЕ В РЕМОНТ
И ИЗГОТОВЛЯЕТ
ХИРУРГИЧЕСКИЕ ИНСТРУМЕНТЫ
НИКЕЛЛИРОВКА.

РАБОТА ПРОИЗВОДИТСЯ С ГАРАНТИЕЙ ЗА КАЧЕСТВО.

Допускается рассрочка

НОВ. ПАССАЖ № 9
Пр. Т. во

Русск. „ШПАЛЕРЫ“

ОБОИ

КЛЕЕНКА

РАМЫ

КАРТИНЫ

ГРАВЮРЫ

БАГЕТ

ОКАНТОВКА

Допускается рассрочка

ПОРТРЕТЫ

увелич. с фот. карт. худож. отделкой
размер 18×24 сант.—6 р., 24×30—8 р., 30×36—10 р.,
14 р., 40×50—15 р., 50×60—20 р.

К кажд. портр. добавл. паспарту и от 2 до 6 шт. фот. карт. бесплатно. Исполн. худож. советское и аккуратн. Портретист Х. Лопатинский
Харьков, Лопатинский пер. д. № 18

№ 36
березня
року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ПРОЛЕТАРІЯТ ПОМСТИТЬСЯ ЗА СМЕРТЬ Т.Т. САККО та ВАНЦЕТИ

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

По всіх підприємствах СРСР відбуваються жалібні мітинги з приводу смерті т. т. Сакко й Ванцеті. Пролетаріят помститься за страту невинних. На фотографіях: Вгорі—перед початком мітингу на заводі, нижче—голосують резолюцію.

УГОДА

Оповідання Ів. Андриєнка

ВАСИЛЬ БОРЩОГУН помітно п'янів. Маленьке та коструbate обличчя його, подзьобане віспою, почервоніло, передчасні глибокі зморшки розгладились і з-під полинялих рудуватих брів на гостя падав ласкавий погляд. Із уривкових шматочків у голові йому спліталася докупи вдячна думка.

— Який же добряга оцей Степан! І не родич він мені, а, бач, зайшов та ще й горілка з собою приніс. Пра, добряга.

Далі, як і звичайно, думка полізла на язик.

— Голубчику, Степане Кононовичу! От-а-ке.—Василеві руки, наче відганяючи уїдливі мух, зробили рух угору,—тобі спасибі, що не цураєшся Борщогуну. Хто ж я?... Якийсь рибалка невдаха, злидень, навіть і баркаса власного нема, а ти багатир на всі виселки. Але не йдеш до дуків, а до мене. Спасибі, голубчику, їй-бо, спасибі!—Гість, чорнявий кремезний чоловік з гладким обличчям, що його мало ще зашкорутила морська солоня вода, посміхався й потакував:

— Авжеж, звісно... Ти, Василю, теж непоганий чоловік.

Після нової чарки Борщогун поліз цілуватися, але гість рішуче ухилився від цього. Він хоч пив і нарівні з Василем, але горілка на нього майже не вплинула. Колумак Степан, так звали Борщогунуного гостя, обвів поглядом убогу, але чепурно прибрану, господареву хату і, наче відповідаючи власним думкам, заговорив:

— Гарна друга жінка тобі попалася, Василю! Ач як прибрано... Де вона зараз?

Борщогунове обличчя розлізлося в радісно-п'яненську усмішку.

— Десь на виселки пішла... О, в мене Катря золот,

До міжнародного юнацького дня. Німецький комсомол в таборі в Тюрінгу. На фотогр.—вартові вночі біля входу до табору

не жінка, Хоч я й пристаркуватий уже, а вона молода, любить і слухається. Хороша жінка!

Колумакові чорні очі недовірко приплющились і в пещеному його обличчі засковзалась призирилива усмішка. Силь цього не помітив і уже сумним голосом почав плакати на свою долю.

— Як би ве злидні тільки! Злидні, Степане Кононовичу, їдають. Поміркуй, голубчику! Хіба може рибалка жити на ставці сіток, до того ж і власного баркаса не маючи?—Ні, не спрягаться, та не з одним, а з чотирма. Хіба ж то заробітки? Щоб справити баркаса, або принаймні одну ставку—нізавіщо. Скрізь борги, всюди убозтво. Простіше різ. Мені коли б власний баркас, так...

Колумак наче тільки й чекав, щоб господар заговорив злидні. Він налив по чарці і, пильно дивлячись на Василя, перебив!—Свій баркас у тебе може бути. Правда старий, але до роботи ще годиться.

Борщогун відкрив було рота, але гість не дав говорити, ще пильніш виричався на господаря й одразу бахнув!

— Давай обмін зробимо. Я тобі даю баркаса, в мене ж два, а ти мені свою Катрю.

Василеві руді брови полізли догори й на посоловім йому вималювалось надзвичайне здивування.

— Як це обміняти?

— Дуже просто. Намов або застав жінку йти до мене, а я тобі за це віддам свого баркаса. Коли хочеш, то можеш в ть піти в сільраду та розвод узяти—мені все одно. На баркаса ж зробимо розписку, що нвче я тобі його продав.

Борщогунове здивування перехопив регіт.

— Ги! Ги! Ги!... От чудасія! Жінку, мов тварину, за баркаса обміняти. Го! Де таке чувано?

Колумак насупив брови.

— Я це кажу насправжки. Ти ж сам гоориш, що твоя власного баркаса заріз, я ж тобі його дам.

У голосі його почувалося щось таке, що Василь не міг не став сміятись і навіть хміль йому в голові трохи розвіявся. Він перепитав.

— Ти й справді не жартуєш?

Гість нахилився ближче й почав переконувати.

— Дітей у тебе нема, то навіщо тобі Катря, а баркаса на дорозі не валяються. Придбавш собі баркаса, підправившся, то знайдеш собі й іншу жінку.

Це так голосно, а в думках:

— Я—удовець, двійко дітей у мене—все ж рівно без дітей в хаті не обійдеся. Робітницю ж найняти більше коштує, ніж баркаса, бо він уже старий, а Катря красуня на всі

Оранка цілини в Каліфорнії. Лише нової конструкції тарілочний плуг може провадити цю важку роботу

за жінку. Набридне ж і я собі знайду законну з
 поді випроваду її під три вітри.
 теж міркував:
 дурний, чи я п'яний. Баркаса міняти на людину
 Та тепер такі часи, що я п'ять жінок дурно знайду.
 А може... От чудесія!
 кількох чарок він уже вигукував.
 рукам. Ото штуку ми вишкваримо! Го-го!..
 говорив на прощання:
 знову зайду, а тим часом ти перебалакай із

* * *

тні синім павутинням посталася в закутках
 Борщогун все сидів за столом. Він допив усю горілку
 рукою повітря, голосно говорив сам до себе:
 обміняти на баркаса... Хитра штука! Йі-бо хитра.
 жінку,—давай баркаса. Го-Го!.. Це новина! Що
 Катрі. Що для рибалки жінка? Йому дай баркаса, море..
 бадьорість переходила в зітхання.
 ж шкода Катрі. Любить та поважає вона мене
 двері й до хати ввійшла височенька, струнка
 з зажуреним красивим обличчям. Борщогун підвівся
 до неї.
 Катрусю, голубочко, прости мене! Я тебе чоловікові про
 взяв та й продав. То іст'я не продав, а обміняв. Бар
 тебе, голубочко, дають..
 повела тонкими бровами й темні очі її обгорнув ще
 сун. Злегенька відіпхнула чоловіка й промовила:
 З ким це ти тут набрався?
 даний чоловік у мене був. Катрю! Ха-а-р-роший чоло
 мак Степан. Значить, ми випили, закусили добре й зро
 ну. Він мені дає баркаса, а я йому тебе. От тобі хрест,
 сталося!
 обличчі жінки з'явилася прикрість.
 Ще лягай спати, ніж ото верзти нісенітницю.
 От ти не віриш, Катрусю, а я справді тебе продав. Тоб
 продав, а обміняв на баркаса. Прости, голубочко!
 носі Борщогуну почувалися плаксиві ноти, але не на
 швидко він перемінив голос і замахав стиснутим кулаком.

Рибалки Азовського моря лаштуються на лов риби

Ярмарок у м. Сумах на Харківщині

— Може, ска
 жеш, не послухавш
 і не підеш жити
 до Колумака? Гля
 ди мені, бити буду!

Далі знов поч
 чав збиваючись рос
 повідати, як вони
 випивали та як ро
 били умову, але
 Катря мало слухала.
 Вона розкидала по
 душки й силоміць
 почала роздягати
 чоловіка. Той не
 дуже сперечався і
 швидко захропив.

Катря прибрала
 зі столу, сіла біля
 вікна й замисли
 лась. У хаті стем
 ніло зовсім. На
 полу чулося чоло
 вікове хропіння, з
 під припічка йому
 таємниче відповідав
 цвіркун, а через
 хатні стіни, з на
 двору все це при
 глушувала сердита
 буркотнява, наче
 хто на велетенськ
 ому решеті посипав
 горохом.

То море розпо
 чинало нічну роз
 мову з першими по

дихами вітру. Оточення сприяло згадкам про минуле.—Вона не з цих виселків. Вона з сусіднього містечка. Батько там служив за сторожа на сушні в багатого рибника Кудюпова. Минулого року він помер, залишивши Катрю сиротою. Присватався бездітній удівць, рибалка Борщогун. Пішла на злидні, бо тепер так тяжко хоронити дівочу честь та ще й сироті.

В увія молодіці повстало чоловікове миршаве обличчя й вона мимохіть зітхнула.

— Але... треба миритись, Добре, що хоч смирний, не б'ється!

Звону важко зітхнула, Не запалюючи світла, лягла спати. Про чоловікові слова не згадала ні разу. То, мовляв, п'яне верзання.

Велике ж було здуровання в Катрі, коли й ранком Василь заходився з учорашньою балачкою. Вона топила піч, а він довго ходив по надвір'ю, потім увійшов до хати й трохи ніяково заговорив.

— Слухай, Катре, я вчора не жартував. Справді, давай візьмемо розвод та ти підеш жити до Колумака. Він мені за це подарує баркас... Сама ж знаєш, як погано мені без власного баркаса.— Катря хотіла спершу зареготати, але глянула чоловікові в очі, помітила в них справжнє прохання й сміх застряв у горляці. Махнувши рукою, сердито відповіла:

— Чи ти не адурів бува? Де ж це видно, щоб чоловік своєю жінку продавав, або міняв?

— А ондечки Пилип Покотьюло розвівся ж із жінкою?

— То ж інша справа! Пилипиха з ким тільки хотіла, з тим і гуляла, коли чоловік їздив у море.

Борщогун запобігливо продовжував.

— Воно й справді, наче чудно це все, так баркас же... Колумакові мабуть вродя твоя запада в очі.

— Може він хотів просто найняти мене?

— Ні. Хоче взяти зовсім за жінку.—Аж тепер тільки Катря зареготала.

— А тобі й не шкода буде мене?—Борщогун важко зітхнув.

— Шкода, голубочко, та бач, рибальці без баркаса, як без рук.

Молодиця насупила брови й, ставлячи на стіл сніданок, суворо промовила:

— Не мели казна чого та сідай ось снідати. Видно вчора обидва дуже багато випили, що до такої дурниці доверялися.

Після сніданку вона пішла на виселки—тітка Домаха просила допомогти попрали білизну. Повернувшись додому під обід. Вступила до сіней, аж чує в хаті жваві голоси. Прислухалася. На обличчі майнула зневажлива усмішка. Не входячи в хату, сіла на порозі й замислилася.

Борщогун уже був на підпитку, коли згодом у хату ввійшла Катря. Кинувся назустріч їй з вигуком.

— Жіночко, голубочко, проміняв я тебе на баркас, уже й могорич запли.

Колумак статечно кашлянув і теж поліз здоровкатись. Катря, ніби в жарт сказала:

— А мене ви питали, що вже й могоричуєте?

Колумак висунув наперед ногу в високих рибальських чоботях і, підморгавши, гордовито покругив вуса:

— Хіба не підеш до такого молодця?

В Катрі замонголилися зневажливо очі й вона посмілася одними куточками губів.

— Ото так увенений у собі?

Той зареготав.

— А як же. Чим я не молодець? За гроші все можна купити.

— Тільки не вірну дружину.

Колумак наблизився до Катрі й, обнімаючи її за плечі, гукнув до Борщогуна.

— Тепер, Василю, я гадаю, що можна й обняти Катрю. Та сіпнула й опинилась аж у сінях. Рибалка весело гукав усмі:

— Недоторка! Це мені подобається. Згодом я її вкосу. Борщогун, вибравши слухну хвилину, побіг на ганок куди пішла Катря.

— Так як же, голубочко, згодна на розвод? Чоловік баркас дає, а мені без нього, як без рук.

У його голосі почувалося велике прохання. Катря стала спину. Пильно подивилась на чоловіка й спитала.

— Ти й справді хочеш зо мною взяти розвод?

— Не

бідність. Бач, же...—нерідко забелькота.

— І ти

будеш за мною?

— Еге

Ні. То їм зникновів

Катря

линку заплала

ла очі, що

щось думала

Потім усмі

лась і якось

чудному

вила:

— Доб

Ходімо до

В хаті

сипнула з

на Колума

хитримість

— За

кою ти, Ст

не, завзя

от мені

чи й на

так рибал

мене чолові

і бідний, а

балка дот

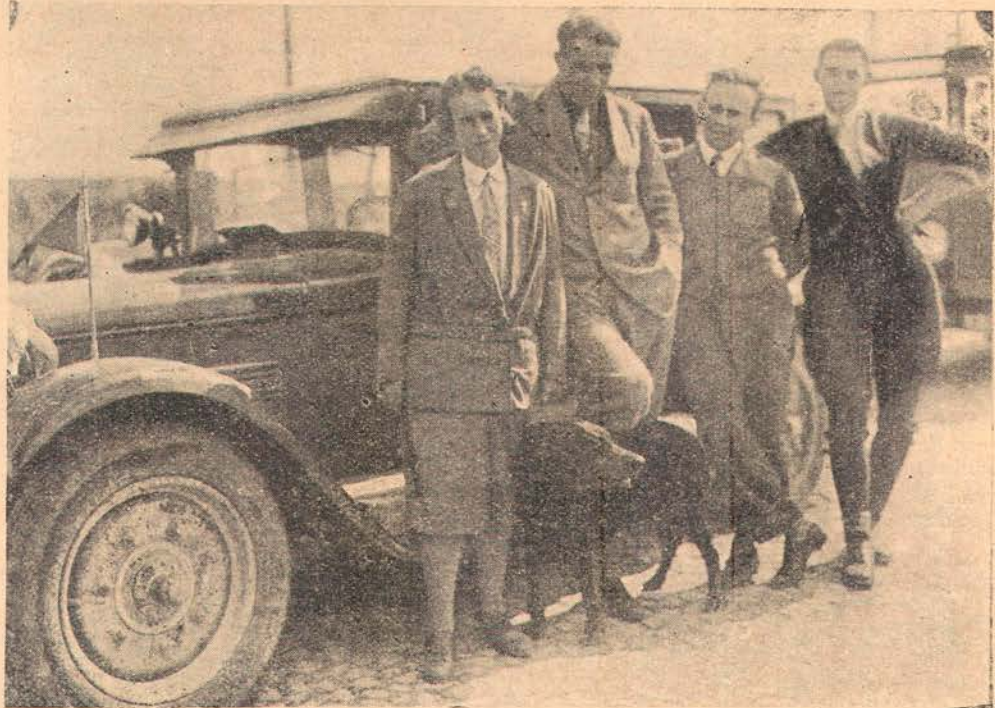
Давайте

втрех по

в море. Т

вибереш

сам і за

Навколо світу на автомобілі. До Москви прибула відома німецька спортсменка Стінес, що автомобілем об'їздить навколо світу. З Москви вона їде на Владивосток, відтіла до Хіни, Японії, Америки, Іспанії, Франції і нарешті вертається до Німеччини

ставку. Коли піймаєш на одну десять пудів чахоні, значить щасливий і мені судилося жити з тобою.—Колумак подумав

— Примхи.

Голосно гукнув:

— Згода! До речі мені сьогодні все одно треба виїхати з наймитом у море, а то поїдемо без нього.

* * *

Жовто-гаряче покотьюло сонця наближалося до водної обр'ю і, мов обличчя дівчини красуні перед дзеркалом, шарало на блискучу поверхню. Невеличкий ост ¹⁾ бавився з сотливыми морськими брижжами й витребенькувало трішарудів вітрилом на баркасі. Водяна вогкість переважала денну спеку й цьому раділи верескунки-чайки, що, випростав серпанки-крильця, кружляли в повітрі та дзвінко кигикали.

На Колумаковому баркасі саме засипали ²⁾ ставку ³⁾. Колумак, заохочений присутністю Катрі, відчував у собі табу, аби яку завзятість. Він голосно командував Борщогуну, що вив стерном, упевнено запускав у воду тяжарі, вирівнював за поплави й на переметах ⁴⁾ хвацько швартував якірцями. Між тим тою не забував поглядати на Катрю й голосно запитував її

¹⁾ Східній вітер. ²⁾ Становить у воду сітки. ³⁾ 12 а'єднаних докупи. ⁴⁾ Місце з'єднання цих сіток,

КАТ РОЗВАЖАЄТЬСЯ

Губернатор Штату Масачузет Фулер, що підписав присуд над Сакко і Ванцетті, нахабно позує фогографам під час розваги

одежі плив у напрямку жіночої голови . . .

Катря викручувала на собі мокру одежу і всю дорогу до берега промовчала. Коли ж ступила на землю, то враз стала жвавою.

— Ну, Степане, пропало твоє щастя. Гострокрилою чайною полетіло від тебе.

Колумак непевно перепитав:

— Як це так?

— А пам'ятаєш нашу умову? Тоді б мені судилося жити з тобою, коли б я на свої очі впевнилася, що ти справжній рибалка. Аж виходить, що ні!

Голос Катрі з жартовливого перейшов на поважний.

— Рибалки часто бувають віч-на-віч із смертельною небезпекою й знають, що це за штука. Через те з давніх давен у них стало за звичай, де б не трапилася комусь потреба в допомозі, вони, не шкодючи життя, подають її. Справжній рибалка так і робить—інакше йому ганьба. Ти ж цього не зробив. Ти вмів обнімати та цілувати, а коли я ледве не втопилася, то тільки руками махав. Який же з тебе рибалка . . . Прощай, козаче! Ходімо, чоловіче, до дому.

Вже віддалі гукнула назад.

— Вірної дружини за гроші не купиш!

Пішли з чоловіком узбережжя. Трохи згодом Борщогун неспіло спінув жінку за рукав.

— Не по твоєму, вмію

Катря не відповідала нічого. Звернувшись на причілок баркаса, вона сиділа замислено. Їй було помітна якась зачеплена рибка не сходила з місця. Іноді косила поглядом на чоловіків бік і стежила за його поведінкою. Борщогун після випитої горілки трохи довго час у надзвичайно важкій і не міг розлучитися з думкою:

— А ну-ну, що воно там з цього? Ого штуkenня-шварімо!

Він його істота була зачеплена новизною вигадки.

Вони ставки закінчили. Катря зрівняв на поверхні води білий прапорчик, на якому було вишито дві заволоочню дві літери "С" і зесело гаркнув до Борщогуну:

— Оця ставка нехай приналежить твоєму щастю. Згода?

Катря мовчки кивнула головою. Поїхали в інше місце і поставили другу ставку. Коли Катря третю й останню ставку запропонував:

— Може й ночувати тут можна? Я про запас заберу з собою.

Борщогун радо погодився, Катря рішуче відмовилася. Баркас поволі рушив вперед. Сонце вже зникло за горизонт, і тільки на тому місці Катря вилискувала вода. Катря подала далі.

Колумак підліз до Катрі і вийняв її за стан. Вона випитася й опинилась аж у задові баркаса біля Борщогуну.

Катря поклонила йому на плечі, жартома заговорила:

— Любий хороший чоловічку мій, чому не заступишся за мене білу жінку, що її чужі люде зневажають?

Борщогун відвертав голову й ніяково бурмотів:

— Годі тобі! Не заважай стерном правити.

— Мене так не хоче обняти!—з прикрістю кинув Колумак.

— Тебе може завтра доведеться обнімати, коли риби багато наб'ється,—моргнула очима Катря. Залишила чоловіка й поїхала на передній чардачок. Колумак за нею. Там вони хотіли жартувати. Колумак усе намагався поцілувати молодичку, Катря почала цього й дарувала рибалку ляпасами. Його це дратувало. Він зробив рішучий рух, щоб ухопити Катрю. Та, наче щось сталося, стала на причілок. Раптом дзвінке жіноче:

— Ой . . .

Завігав баркас, під ним хлюпнулась вода й над білою Катриною сорочки стулилися сине-олив'яні хвилі моря. Катря заметушилася:

— Стій! . . . Повертай назад! Шукай віжки!

З кількох кроків позаду баркаса між хвилями з'явилася Катриного голова й вечірне повітря різонув пронизливий крик.

— Спасіть!

— Пливи, пливи сюди!—закричав із баркаса Колумак і замахав руками. Але ще до його крику раптом крутонув баркас, Борщогун покинув стерно. Це мить—і він, як був, в

Спинилися.

— Катрусю, скажи по щирості, ти й справді не вмів плавати, що кричала на поміч?

Катря стиха засміялась.

— Дурню, я хоч і в одежі була, а версту б проплила. Мені треба було знати, кому з вас я миліша.

Наче ненароком вона щільно притулилася до Василювої постати. Пішли далі й знову спинилися.

— Дядько Хведір передавав мені сьогодні, що він згоден прийняти тебе в супрягу до свого баркаса. Хоч і одна тільки ставка в нас, але рибу будете ділити нарівно. За це я буду дома йому глядіти дітей.

Трохи помовчавши:

— А з дурними витівками годі. Колумак звик компанію водити з багатими рибниками, які що-року міняють жінок, та й собі заходився. Хотів, щоб упасти й не забитись. Відному рибальці не можна цього робити. Коли він буде часто розводитись та знову женитись, то швидко лежатиме на морському дні.

Рушили знову і вже не співалися.

Смерклося зовсім.

Під ногами в них хлюпалися вічно рухливі хвилі, стиха шаруділи, наче розповідали про сьогоднішні пригоди на морі . . .

Десять на виселках дисонансом їм тривожно дзвонив собака,

Нетверезі — до району

„МІ-ЛІ-ЦІ-О-НЕРР!“

Нарис М. Волоsevича

ТАКА вже робота міліціонера, що для нього нема приватного життя, дарма, що принцип 8-ми годинного робочого дня пристосовують і до нього, як і до всіх трудящих.

Кажуть, що в Англії існує окрема нація—полісмени.

Ми звикли ділити людей не за націями, а за класами. У нас немає Чемберленів. У нас окремої класи міліціонерів нема. Але окремі фахи є. Мілі-

ціонера, можна завжди пізнати по твердому, холодному, норовливому погляді, по повільній, але якійсь неухильній ході, нарешті, по інтонації голосу—рішучій, що не дозволяє собі заперечень, навіть, коли він вас питає, яка вода з крана, щоб викупатися.

Ми звикли бачити міліціонера на посту, коли він підносить свою червону паличку, на таким людям перехресті нас напевно переїдуть, коли лише зважимося зійти з тротуару.

Одчайні шофери, що кожної хвилини переступають межі дозволеної швидкості, ломува платформа з гранітом для вантажів, обшарпаний ванько. Всі вони, здається, лише якби вийшли з дому не збивають цю людину в червоному кашкеті з ніг.

Не завадило б поставити, як у робкорівській міліції, питання: „Куди дивиться охорона праці?“

І серед такої метушні міліціонер бистрим оком стежить, щоб не вклинується у вуличний побут щось таке, що його не рушує.

Повз нього—їде трамвайний вагон. До зупинки ще далеко, а нетерплячий громадянин уже повис на сіді. Ліва нога вже гойдається над бруком. Лінки йому повернули цілий квартал назад і він хоче стрибнути біля свого парадного з вагону. Але замість парадного . . . свищик.

І от уже нетерплячий громадянин гарячиться, червоний як паличка, тягає цілу пачку документів, й доводить, що він ось тут, ось там, він знайомий з самим Н. . . ! та що за це міліціонер ще не повідайте, затримуючи таку важливу особу, і що гроші—дрібниця, але платити штрафу він принципово не хоче.

Ми з вами, можливо, і погодилися б, кінець-кінця, що існують якісь принципи, вони не дозволяють платити штраф, але міліціонер твердо знає, що всі громадяне (навіть і той, який видно вельми відповідальний . . .) рівний перед законом, всі роздратовані та гострі доводи він спокійно й невблагально витягає квитанційну книжку і пише прізвище оштрафованого громадянина.

А тим часом хитрий ванько зупинився біля пішохідного переходу торгується з кандидатом на пасажир.

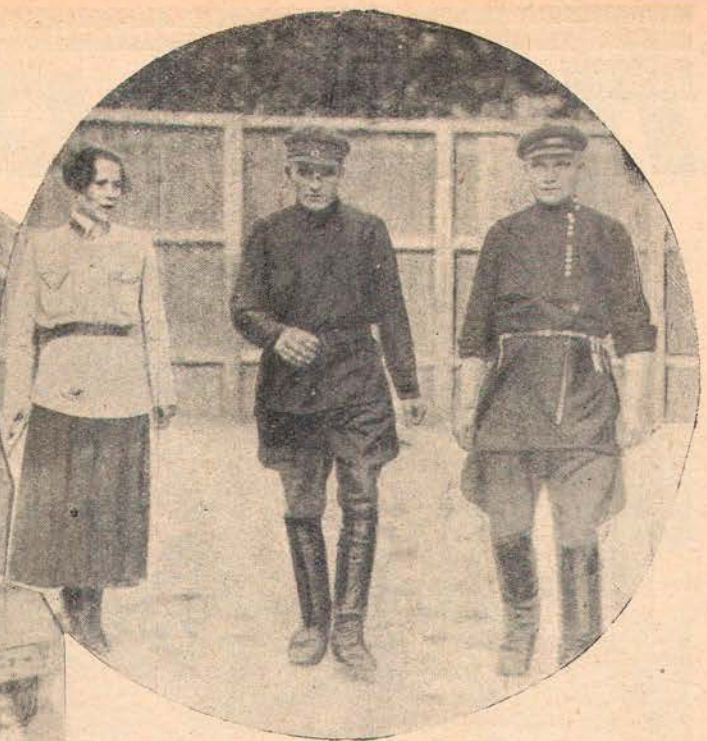
Ванько користується з вигідної нагоди: міліціонер завжди з міліціонером ніколи, а на біржу їхати не хочеться.

Кінний міліціонер на посту

Регулювання вуличного руху

Жінка-міліціонер не згірш чоловіка справляється зі своїми обов'язками

Доводиться обов'язково полагоджувати трамвайні конфлікти. Громадянин порушує трамвайні правила

„Сміте, повезу!“ і, відкинувшись назад, сіпає віжками. Але ледве він порівнявся з міліціонером, як на своє і невдоволення, мусить спинитися. Знову квитанційна книжка.

Що, аж поки не приїде на умовлене місце, ванько бурчить і скаржатиметься байдужому пасажирові на прикрий погляд людини в червонім кашкеті: „Ось які порядки!“

Пасажири, мабуть, думає про роспис потягів і на скарги відповідає лише не певним „да“, а, може, й висловить своє невдоволення і тоді до непевного „да“ ще додасть: „порядочки“.

Зрозуміла річ, що скривджений завжди викликає співчуття, і співчуття, існують суворі й певні положення. Коли б міліціонер піддався, подібно нам з вами, співчуттю й жалю, то криво, хто зна куди. Треба заглушити жаль, треба бути суворою і невблаганним. Без цього не обійдеться, не заволодієш не скеруєш усього її руху в річище правого й лівого обов'язкових постанов і правил, що гарантують безпеку на вулицях.

Що порожніє, Автобусів уже не видно. Лише трамвай і зперто закінчує свій довгий трудовий день. Пішоходам завтра вставати на службу: нічого вулицями чвалати.

Музика на розі із півної з музикою вилітає пивний переліт галас. Галас зростає. Далі вже не просто галас, а бійка. Пляшки й табуретки.

Тоді треба що-си свистіти, щоб прийшов товариш. Садити в таку діру, навіть і міліціонерів, заходити не слід. Але міліціонер, очевидно, теж зайнятий. Другий міліціонер від того, щоб покликати до себе на допомогу товариша, не приходить.

Тоді відчиняються двері і туди входить міліціонер, втихомирюється, бере сп'янілого, ухиляючися від намагання п'яного вдарити, садить його на візника.

У пивній на якийсь час все втихомирюється. Лише чути, як виривають корки із пляшок та заливається гармонія немінучими „Кирпичиками“.]

Біля магазинів у важких кожухах сплять сторожі. Що-півгодини хтось проходить.

У них можна попрохати прикурнти, довідатися, котра година, а час у ночі, як густа патока, тягнеться-тягнеться безконежно.

В будинках не видно ніяких ознак життя—за це свідчать чорні, порожні очі вікон.

Ми рідко ходимо вночі. Нікуди й нічого.

Замість галасу—тиша й спокій. І нам дивними здаються знайомі перехрестя. Таким дивним здається й вигляд з вікна, коли на жаж одягати сині окуляри.

І, раптом, за рогом хриплий крик: „Мі-лі-ці-о-нерр!“

І міліціонер, запустивши руку в кобур, схоплюється з місця і, стукаючи по бруку великими чоботами, біжить у темну діру провулку, де... хто знає, що спонукало людину закрити вночі „міліціонер“.

Може п'яний чорта побачив, а може просто в росплющені чиї очі заглянув блискучий кружок цівки бравнінга.

Адже цей кружок не завагається повернутися в той бік, звідки чути кроки міліціонера.

А інколи все кінчається мирно. Може хтось терпить від безсоння і він висунувся з вікна своєї душною кімнати, хотів цигарку викурити і, раптом, бачить біля ганку свого дому щось біле.

Лежить і пищить.

„Ну, звичайно, дитину підкинули. Ось звірі. „Мі-лі-ці-о-нерр!“

І міліціонер бере невміло пискливий скрутень, іде з ним до району, де холодні стіни з паперовими портретами, поліровані довгим вживанням поли, телефон і дежурний району із сонними очима.

Завтра знову буде шумний день.

П А Р А Д

Нарис

Кидання ядра

приткість, виносливість, дисциплінованість та удосконалює військові знання.

* * *

По клубах, садках та спортивних майданах особливе оживлення. З веселих жвавих балачок можна довідатись про великі досягнення фізкультури в провінції. В районних та окружних спартакіадах брало участь понад 20 тисяч фізкультурників. В спортивно-технічному відношенні провінція значно зросла і в деяких галузях спорту випередила Харків. Так, наприклад, по важкій

ЗАГОРІЛІ, обвітрені, високогруді, з здоровими м'язами, з струнками постанями вони сотнями зібрались з далеких і близьких місцевостей в Червону столицю України, щоб показати, що ідея фізкультури міцнішає в радянським Союзі, що молодняк з року в рік закаляється, збільшує свою силу,

На випередки, фініш

Естафетний біг

атлетиді першенство на Україні виграв Київ, по баскетболу та тенісу—Одеса, по водяному спорту—Одеса та Київ. Лише по зимовому спорту і особливо по гандболу Харків взяв першенство.

* * *

Над містом рожевими бризками грало проміння заходу. На вулицях метушився різний люд, гули сирени автомобілів та автобусів, жалібно

ЗДОРОВ'Я

В. Шойхета

Відкрилась 4-та Всеукраїнська Спартакіада.

Спартакіада в повному розгарі. Ідуть змагання по легкій атлетиці, стрілковому спорту, веломото, футболу і т. інш.

Спека. Великий відкритий майдан „Спартак“ залитий пекучим соняшним світлом. На просторому зеленому полі футбольні команди в повно-

Старт спортсменкам

Кидають списа

обстрілом багатьох тисяч напружених очей, команди разом змішались, перебиваючись синім та червоним кольорами.

Сказати що-небудь наперед про наслідки змагань зараз, поки що, неможна, але судячи по силі окремих команд, можна з певністю зазначити, що Україна в галузі спорту зробила великий крок наперед.

му зборі вичікують „битви“. Вони поспішно закінчують тренівку.

А по краях вже природнім амфітеатром влаштувались тисячі людей, що наповнювали душне повітря своїми жвавими балачками.

— В синьому—це Одесити, а ось в червоному—Миколаївці!

— Вічні суперники по футболу.

— В одній зустрічі верх бере Одеса, а в другій—Миколаїв.

Ці жвавi балачки вказують на те, що більшість глядачів люде, що знають добре гру і, обливаючись сильним потом, всі з нетерпінням чекають початку.

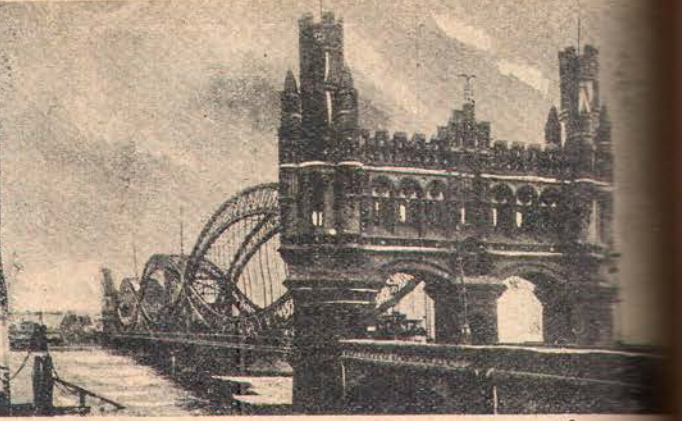
Аж ось чути свисток. Вратарі та беки займають свої місця. Легко полетів великий м'яч і під

Кидання молота

Альстер—буржуазна частина міста

Міст над Ельбою

Нарис Йоганнеса Бехера для „Всесвіта“ переклад Г. Петренка

П'ЯТА година ранку. Поривчастим рухом прокидається зі сну портовий квартал Гамбурга.

Неспокійний сон гамбургського портового кварталу. Галасують п'яні. Поліційний патруль роєм з карабінами за плечима, забезпечений зі всіх боків біциклістами, цулко ступав по вулицях. Прожектор нервово грає на Ельбі, обмацує водяний горизонт. За ріг вулиці ховається колона наклейщиків плакатів. Хутко обліплюється ще й міст. Відерце з клеєм з'являється спід поли. Один лізе другому на плечі. Плакат наклеєно високо.

Залізно-сірий ранок...

Прокидається Гамбург робітників, „Гамбург барикад“.

Людська повідь уже вийшла. Без галасу суне вона вулицями портового кварталу, раптом зникає а проваллі. Вози з молоком, цілі колони грузовиків—раптом зникають у проваллі. Ось величезна шахта: одчиняється величезний ліфт, одчиняється й зачинається автоматично, сотні тисяч спускає в землю, запихає в тунель під Ельбою, а тунель веде людську повідь під землею попід Ельбою аж до місця праці. Мовчки спускаються сотні тисяч у землю. Мовчки з'являються вони по той бік Ельби знову на поверхню.

І починається день.

Спокійно, тихисенько насуваючись, починається день гамбургського буржуа. Точнісінько через чотири години після збудження портового кварталу. Ніч була м'яка й мрійна. Узручена банківським рахунком, шовковими подушками, доброю вечерєю, жиром. Квартал вілл розлігся далеко від порту, герметично замкнений від міського гармидеру. Тут живеться безжурно... Ось він бравий буржуа, стоїть перед дзеркалом у шовковому спальному вбранні, наливши щоки. Булькотить гаряча ванна. Бравий буржуа: він не спускається в шахту під Ельбою, він, приємно випростуючись, хлюпочиться собі в теплій ванні...

Та й безробітний раєнько збирається в дорогу. До біржи праці. Але ж хоч би й як він рано туди прийшов, вже знову раз-у-раз стоять перед ним сотні, стоять у хвості. Людина за людиною. Спина за спиною. Стоять ще й в обід і після обіду, в той час, коли авто для чужинців, повне веселих, вимасованих, без зморшків, щасливих облич—котиться повз нього на пружних дутих шинах.

„А ось тут, панове, бачите“—пояснює провідник, вказуючи захопленим рухом руки та обережно й оминаючи стомлені від чекання робітничі спини,—„осі панове, ви бачите мальовничий куток: старі будинки, це уже по кілька сот років,—це розкішні будинки з ганзейських часів Гамбурга“...

З години на годину здійснюється, росте велетенська стра бою праці!

Удари молота, важкі ритмічні удари залізного молотка, чання й гудіння видуваного кисню та паяльних апаратів, да над роєм людей по верфях, відголос від стін доків, гурт брязкіт ланцюгів на кранах, що піднімають цілі кошики, кран біля крана, сталіне рштування, плетіння з дроту, подібні до павуків доісторичні страховища. Рушила, дльоби, шипіння та стук поршнів парових машин, ваторохтіння бензинових моторів. Ревуть сирени, деренчать вики. Летять бантини на бантини. Штабелі дерева. Тонко озброєна лопатами армія людей. Димарі фабрик, що і в ночі ли в чорне небо чорним димом, просяяним іскрами, виділяють тепер безформні, неначе губка, хмари диму. Стовпи диму над фабриками, стовпи диму над пароплавами,—скрізь віють шуться стовпи диму. Воду вкрито плямами масла. Порт—військовий табор. Неначе черево розкритої, розібраної машини. Кочегарка пароплаву, переплетена кабелями та сітками, шпена в сотні тисяч раз. Землечерпальні машини по баркаси, моторні човни водяної поліції. Випливає в напрямку на північні землі стрункий розкішний пароплав; йому байдужим так праці навколо нього. Знімається грек, просяня. Емігранти навантажені вузлами та торбами, цілі роєм велике й мале навантажене ледве позв'язуваними обережними звідки вилазить білизна. Скриньки, драгтиві скриньки, перенесані мотузками.

А темп праці гуде, торохтить, грюкає.

Обід.

Військовий табор на біваку.

Вкриті димом та сажею постаті, хоч і виснажені, а м'язовиті, жилаві, атлетичні; монтерські кітелі, робітничі шапки, пляшки біля рота, намазаний маргариною хліб.

Газета, робітнича газета переходить з рук до рук.

Гуртки людей дискутують.

Гамбург—порт

...проти трьох соціал-демо-
...групою позапартійних. Слово
...комуніст заперечення соціал-
...функціонера, що наче віл
...в своїй точці погляду.

...підстав...—кінчає комуніст,—
...соби не вірите в міць, у силу
...класи... Ви вкрали у робітників
...довіря, свідомість своєї

...сухо говорить безпартійний.
...скупі виміряна перерва на
...фабричних та корабельних си-
...штурм „вперед“.

...просувається і проникає теж
...за порт, в саму середину міста
...що саме в цей час ідуть на
...брани, і людської рев у біржі
...то голоснішим, клекотливим,
...хрипким.

...обіді в порт запливав радян-
...тисяди робітників на „хви-
...голови. Хвилина тиши не-

...серб і молот на червоному
...над портом.

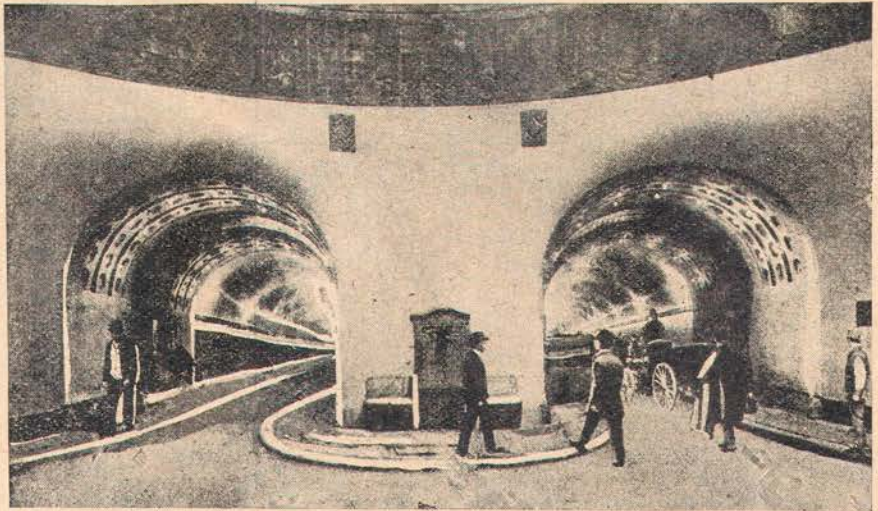
...ознакою... Під цією ознакою ми...“

...загуркотіли молоти, вдаряючи знов, „пе-
...грюкнули молоти потужним ударом, наначе кожен
...у цент частину старого світу...“

...повідь, пробиваючись зо всіх боків, закрутилася
...густому водовороті перед залєю зборів.

...залізна тирса, сажа, дим—пролетарські парфуми,
...грим.

...вертузи, короткі люльки, обличчя й обличчя—однома-
...побудовані; кулаки, неначе круглі кулепо-
...плече до плеча... Міцно й тяжко прокладає собі
...вулицями демонстрація гамбургських портових

Тунель під Ельбою, довжина—450 метр., на глибині під водою—20 метрів, над ним пропливають найбільші пароплави

робітників, що одногласно ухвалили страйк. З темноти виссо-
вуються грузовики з поліцією. А похід демонстрантів гамбург-
ських портових робітників проходить повз один міський будинок,
з прапором. Гамбургський прапор.

Червоним як кров сяйвом світиться прапор Гамбурга.

Прапор Гамбурга червоний. Посеред білий знак вежі.

Біла вежа, червоні береги.

І біла вежа роззявляє свою зубчасту пащу і говорить:

„Міщанство Гамбурга працює солідно. Купецтво Гамбурга
працює точно. Чистота, акуратність. Зиск. Раціоналізація—ко-
зир. Гіп-гіп, ура!“

Біла вежа, оточена червоним. Така ознака цього міста.

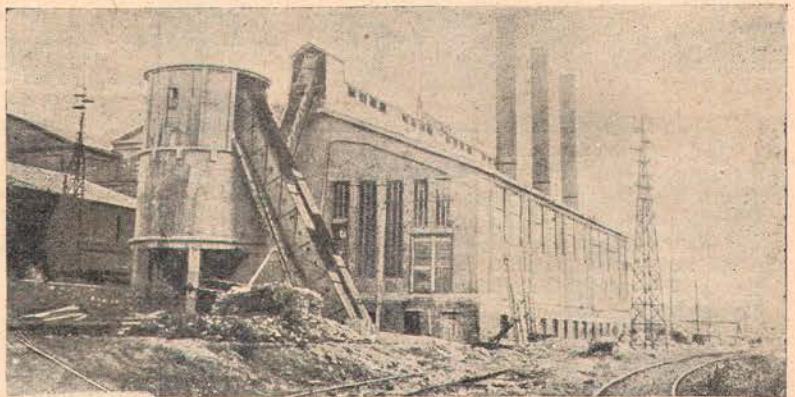
МЕХАНІЗАЦІЯ ДОНБАСУ

Шегловська монтажна машина на Щегловській

Ця машина за 5-ть годин гавантажує 10—
а три вантажники за цей самий час можуть
лишень 800—900 пудів.

Вантаження вугілля цими машинами коштує на
менше.

На копальні є 5-ть таких машин.

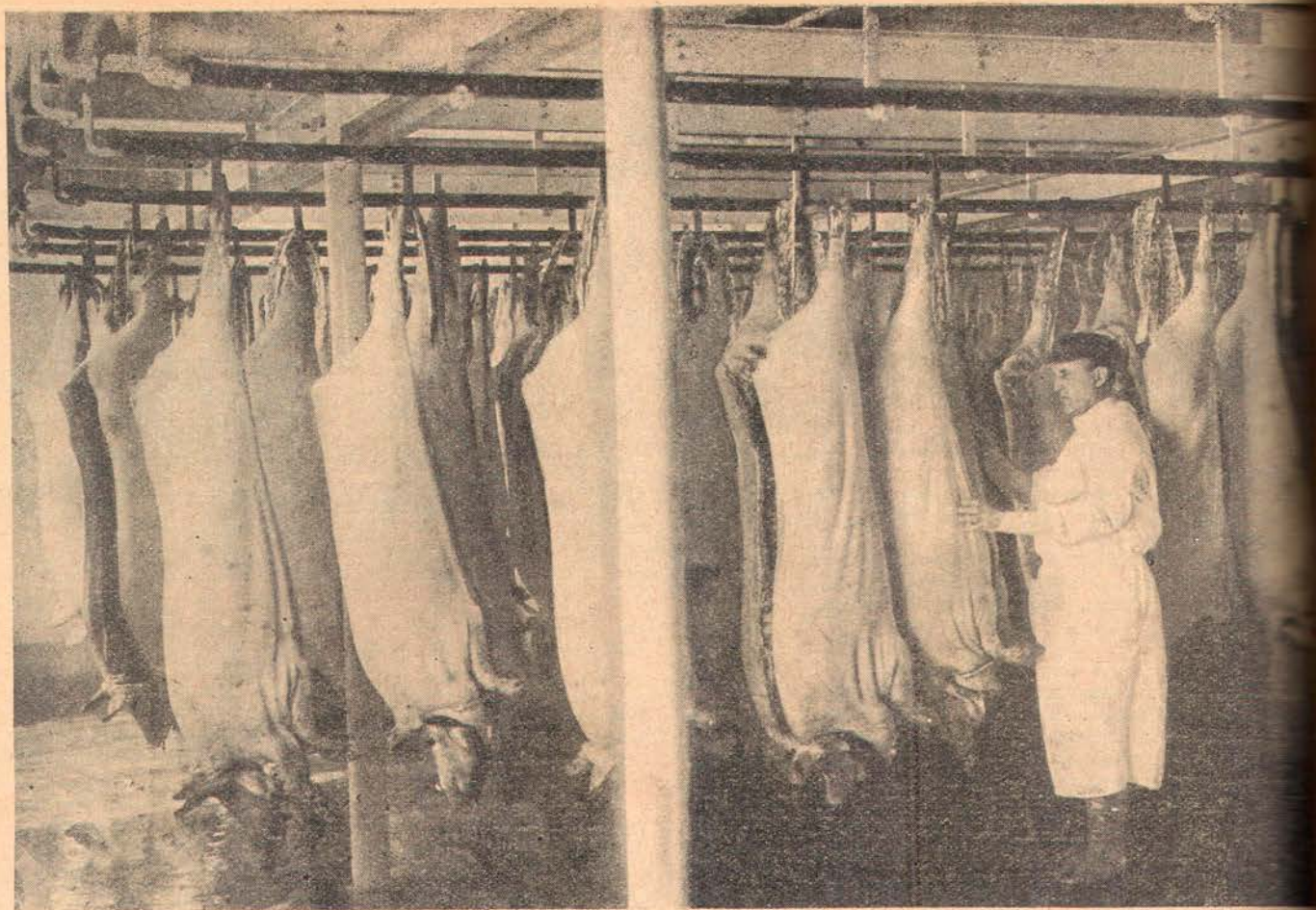
НОВА КОТЛЯРНЯ НА ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ РУТ- ЧЕНКІВСЬКИХ КОПАЛЕНЬ

Це перший досвід механічного подавання вугілля
до печей котлів.

Вугілля з вагонів засипається до бетонного ящика—
засіки, звідки конвеєр тягне вугілля до елеватора,
а інший конвеєр подає з елеватора вугілля на довір-
ний горючого стовбура на покрівлі котлярні, звідти
сипеться у печі котлів.

Механізація котельної дає чимале заощадження
часу, а також і числа робітників, що обслуговують
станцію.

У вистигальнім відділі беруть з туш проби для дослідження

ЯК ВИРОБЛЯЮТЬ БЕКОН

Нарис Григорія Сегалія

ВИРОБНИЦТВО бекону в нас є зовсім молода галузь промисловости.

Досить сказати, що в передреволюційній Росії було всього 8 беконних фабрик, а тепер на Україні їх є поки що лишень 2.

Факт, що нинішньої весни в Кременчуці побудовано на місці колиш. Варшавського заводу беконну фабрику, де підчас імперіалістичної війни виробляли набої, зайвий раз свідчить за нашу миролюбність.

* * *

Що-дня на беконну фабрику прибуває з Уманської, Черкаської, Зінов'євської, Першотравневої, Криворізької та інш. округ понад 400 шт. свиней.

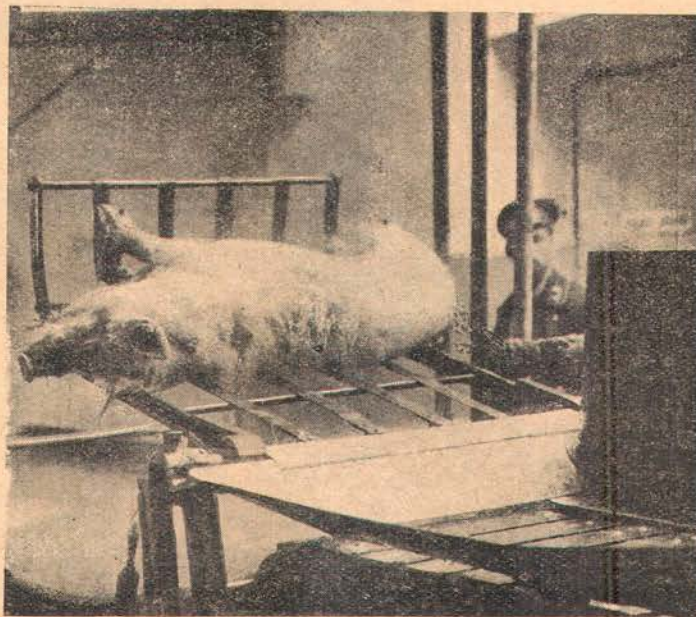
Виходить, що радянська наша прозаїчна, вельми побутова свиня, перед тим, як дійти з нашого села до головного її споживача, якогось англієця чи латиша на сніданок, проходить перед тим цілу низку складних маніпуляцій.

Беконна свиня, що важить від $4\frac{1}{2}$ до $6\frac{1}{2}$ пуд., із залізниці попадає на сортувальний пункт, звідки після зваження її відіряджують на 24 години до свинюшника.

Через добу свиню жемуть через вагу (її це раз

важать) і потім по залізо-бетонній естокаді на другий поверх фабрики у відділ, де вбивають свиней.

Тут на задню ногу свині накидають спеціальний захват гачками ланцюжок, що його разом зі свинею потім накатають на убійний елеватор. Елеватор рухається мотором. По ньому вбиває свиню.

Туша з ошпарки

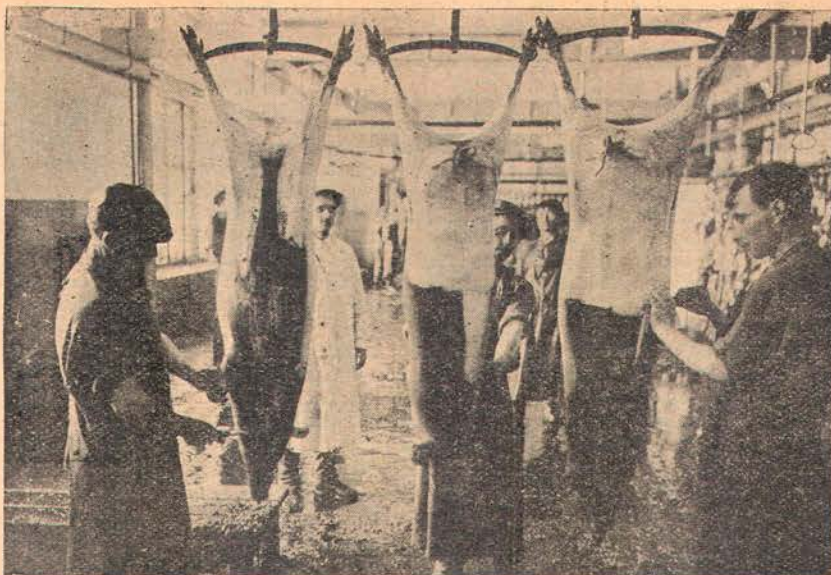
Підняту з елеватора на висоті 3 метри заввишки свиню тушу автоматично скидають на повітряну колію, по якій вона сунеться по ній яйцями вздовж кров'яного кошика. По колі з туші стікає кров, і вона спиняється біля правого гальма. До цього моменту підходить крило знімального апарату, який пускається в рух мотором.

Знімальний апарат, несючи свинячу тушу, піднімає її на другий апарат, який плавно спускає її в ванну з окропом до 70° за Цельсієм.

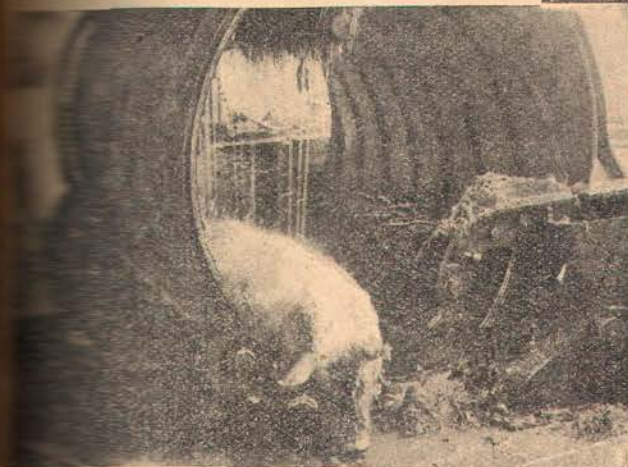
У цій ванні, що завдовжки 10 туш, тушу, що буде обшаркати там, вилучають спеціальним апаратом, перекидає на конвеєр і подає її до скребної машини. Скребмашина особливими щітками знімає з туші шкуру. І щітки і скребмашина пускають у рух мотором.

Потім туша мандрує по елеватору до спеціальної печі, де обсмалюється. У печі горять дві нафтові горелки. Обсмаливши за

вещи відчиняють і викинута з неї до паювального відділу. Там вона низкою дощів з холодної води всі маніпуляції обробки. Тут же ветеринарно-санітарний огляд туші, визнані ветеринарним лікарем лише на технічні жири, суваю вагонеткою повітряною колією будинку — кишкарні, де їх оброблює ринок та експорт до Латвії. Так званий деструкційний відділ, займається на технічні жири свині, видатні до споживання. Там же виробляють товсті кишки. Відділу через повітряну вагу, туша вистигального відділу, де перебуває 4 год. У вистигальнім відділі туші мов у великім магазині плаття. Вистигальнім відділі беруть з туш проби для лабораторного дослідження, що проваджують в спеціальнім помешканні. Потім, знову піднімають елеватором до холодильників на оброблювання закінчено. Потім

Чистка туш після ошпарки

Тушу скребе машина

відділ, де засолюють. У кожнім залізо-бетоннім чані засолюють одночасно 200 свинячих туш. Пролежавши у росолі, що складається із соли, води й салітри, 5—6 день, уже готовий бекон сортують, запаковують половинками і вантажать у вагони. Його дорога: УСРР—Англія, Латвія.

 Все устаткування фабрики було виконано світовими спеціалістами в справах бекону—датчанами. Тепер фабрику ремонтують. Крім ремонту, будують складове помешкання на 20 вагонів потрібних для фабрики матеріалів. Будують свинюшник на 1 тис. голів свиней, що коштуватиме 100 тис. карб., розширюють залізничну колію на території фабрики на 250 саж.

Виявилося, що якість бекова кремінчуцької фабрики, краща за всі інші фабрики СРСР. На англійському ринку бекон кремінчуцької фабрики коштував на 6 шілінгів дорожче, ніж бекон інших фабрик.

На фабриці за весь час її роботи вбито 9.526 беконних і 1.997 сальних свиней.

МІЖНАРОДНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ КОНГРЕС

кооперативної преси України на Міжнародному конгресі в Стокгольмі. Праворуч: „Артільний батько“—М. Левицький, представник від України на Міжнарод. кооперат. конгресі.

ЗАБУТІ МОГИЛИ

Стаття М. Горбань

МІСЬКЕ кладовище . . . Артемівська вулиця . . . Сила дерев . . . і теж саме . . . Біля церкви величні склепи, розкішні мармурові пам'ятники, а далі, в напрямку до іподрому—бідніші й бідніші пам'ятники. І нерідко трапляються хрести з рур водотягу, з шпал—старі робітничі могили . . . І тут, на цьому кладовищі чимало поховано діячів культури, мистецтва й науки, що їхні імена живуть і житимуть довго . . . Поховано тут чимало харківських артистів, письменників і професорів . . . Чудовий пам'ятник над могилою віомої артистки Кадміної-Тургенівської Клари Міліч, що трагічно зійшла „со сцени жизни“ . . . Скромний хрест над могилою великого вченого О. Потебні . . . Могила профес. Сумцова . . . І кожне ім'я—ціла сторінка, яєрава, баєата . . .

Цієї весни та літа ці напівзабуті, або й зовсім забуті, пам'ятники зазнали нового удару: Харківський відділ комунального господарства, дбаючи про впорядкування кладовища, видав наказ: всім родичам похованих на кладовищах впорядкувати могили, пам'ятники. Невпорядковані могили будуть розібрані . . . Від наказу перейшли до діла . . . І, звичайна річ, постраждала старіша частина кладовища, старі цікаві архітектурні та мистецькі пам'ятки минулого століття, бо ж яєня річ, про людину, поховану 50—60 років тому, мало хто дбає в теперішній час. І серед цих зруйнованих тепер пам'яток, бо їх розібрано на цеглу, зруйновано склеп, що стояв, як кажуть, над могилою видатного слобожанського поета Я. Щоголева. Склеп цей стояв, правду треба сказати, напівпусткою і до зруйновання. Не було там жодного напису, жодних ознак, що це домовина видатного українського поета . . . Тепер же там лежить тільки купа цегли . . . Не справдилося бажання постове, що писав 1884 року з Харкова П. Кулішеві—„Я хочу лежати під небом моєї батьківщини, в моєму склепі, біля ніг моїх дітей“.

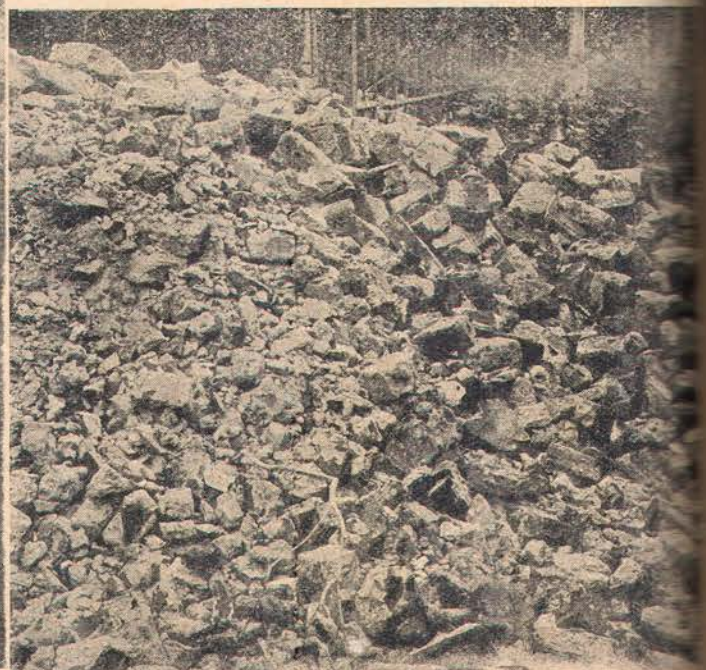
Пусткою зруйновано стоїть мавзолей над П. П. Гулаком-Артемівським, що недавно його твори видало ДВУ, та що зажив собі великої слави, як український письменник . . .

Далеко вбік від церкви стоїть могила відомого українського письменника В. Олександрова, а проти неї—невеличка огорожа деревляна. В тій огорожі кілька могилок, а на самій огорожі прибито невеличку, грубу, звичайну дощечку, що із неї довідуємося, що тут лежить С. Васильківський . . . Той Васильківський, що лишив величезну, великої мистецької ваги спадщину українському мистецтву, що його картини становлять тепер цілий відділ нашого Харківського музею Слобідської України . . . Людина, що створила стільки мистецьких цінностей, що його картинами милуються щодня сотні відвідувачів, і забута могила з аляповатою дощечкою. Як казали мені, в Музеї Слобідської України один інженер узяв був гроші, щоб зробити від-

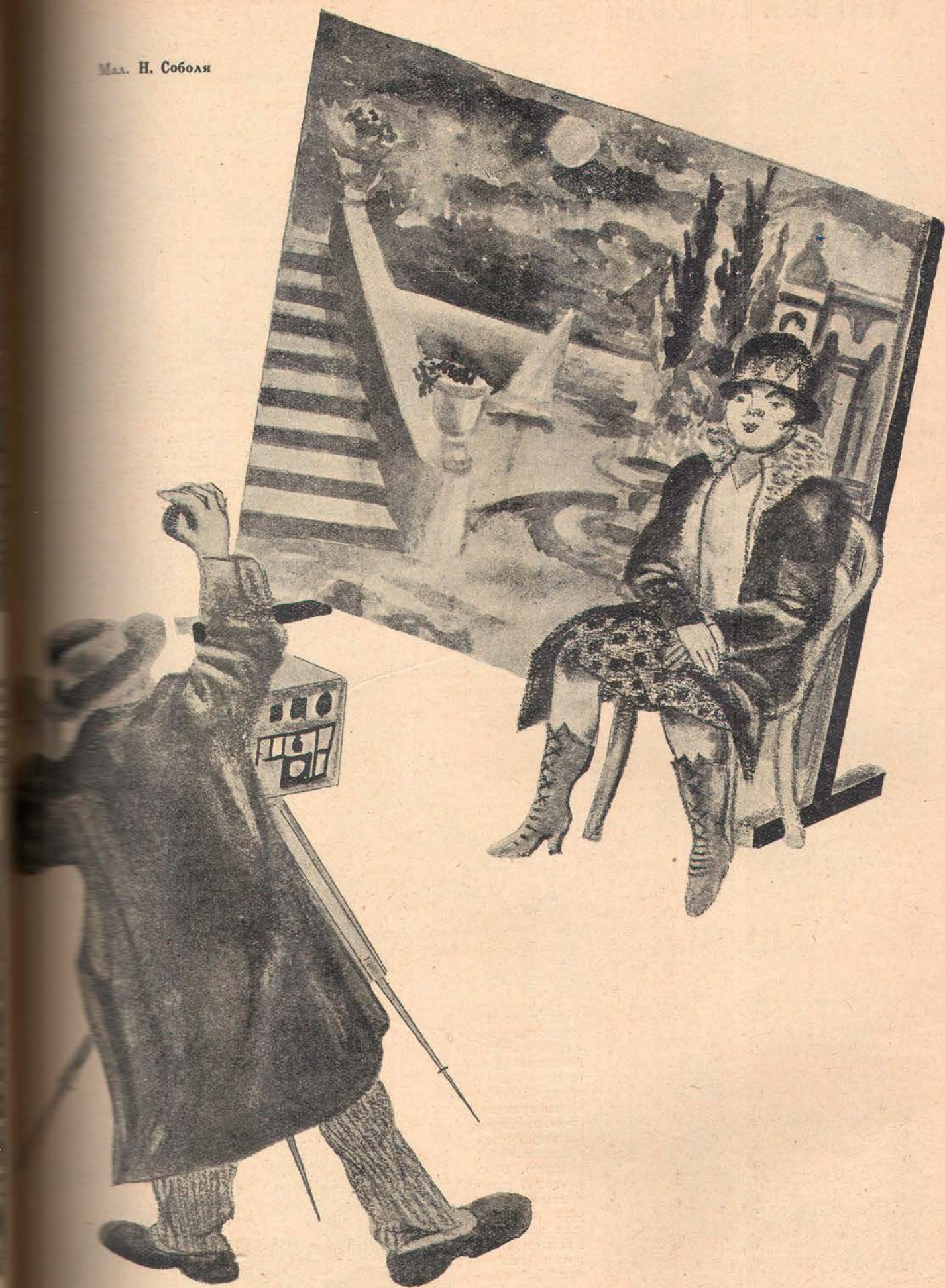
Мавзолей поета П. П. Гулака-Артемівського

повідну дошку на могилу Васильківського, подержав ці гроші кілька років, і повернув, бо дошка „не вийшла“ . . . Виходимо з кладовища. По дорозі в бік чудове погруддя М. Кропивницького, та тільки торкнулася рука часу—невідомими хуліганам збито з п'єдестала вирізблену на ньому внизу під погруддям бандуру. Це погруддя є короткий, дуже поверховний огляд того, що загинув, і що буде гинути, коли про нього не подбати . . . всього квартал від кладовища міститься Наркомосвіта, а там всілякі комісії охорони пам'яток культури та старовини.

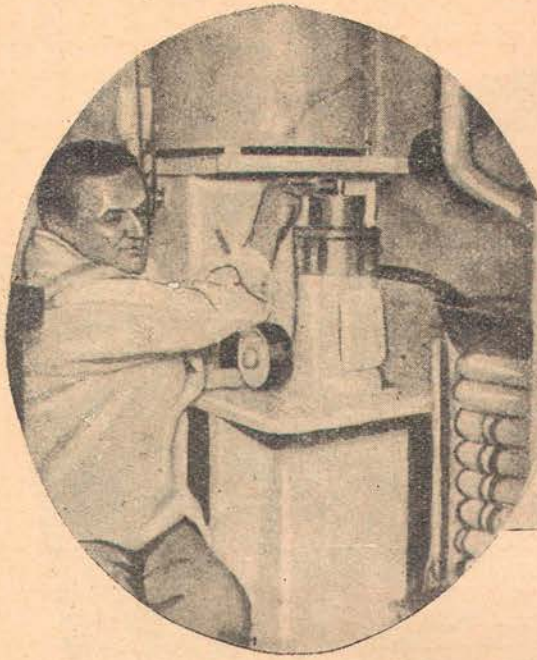
Могила В. Олександрова. Праворуч: Це зовсім не картина землетрусу, це те, що зосталося від мавзолея укр. поета Я. Щоголева

Мел. Н. Соболя

Вуличний фотограф

ПРО ВСЕ ПОТРОХУ

Електрична корова. Щоб постачати молоком пасажирів на океанських пароплавах, винайдено „електричну корову“. Ця машина робить молоко з молочного порошку, несоленого масла та води

Німецька голярня для дітей. Голярню цю так обставлено іграшками, що діти з охотою йдуть туди і почувають себе гарно, в оточенні ведмедиків, слоників та інших цяцьок. На фотографії: маленьку стрижуть, посадивши в маленький автомобіль

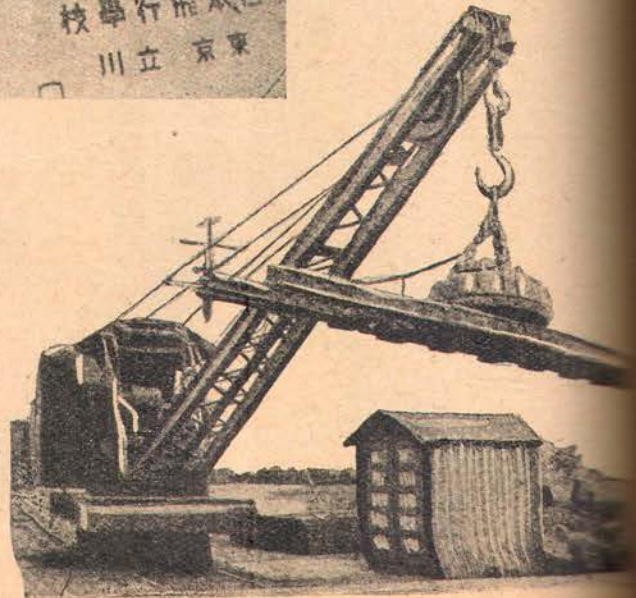
Човен з паперу (праворуч). Човна цього зробили два німецькі фабриканти, батько й син, що й на ньому роблять прогулянки на озері, й нині мають на меті зробити цілу партію таких човнів для продажу

Жінка пілот (посередині). Перша жінка-корейка авіатор — Бук. До цього часу на Сході, лише в Японії були жінки-пілоти

Використання магніту (зліва). В Америці вживають для того, щоб переносити спорудження з металу. На величезним магнітом переміщують рейки

Відкриття пам'ятника австрійським комсомольцям (ліворуч). 19-го червня 1919 р. підчас вуличної сутички між революційними робітниками і поліцією, було вбито 17 комсомольців. В цьому році австрійська компартія і комсомол відкрили пам'ятник убитим молодим робітникам

ДО ЧОГО ВИ ПРИДАТНІ?

Стаття В. Б.

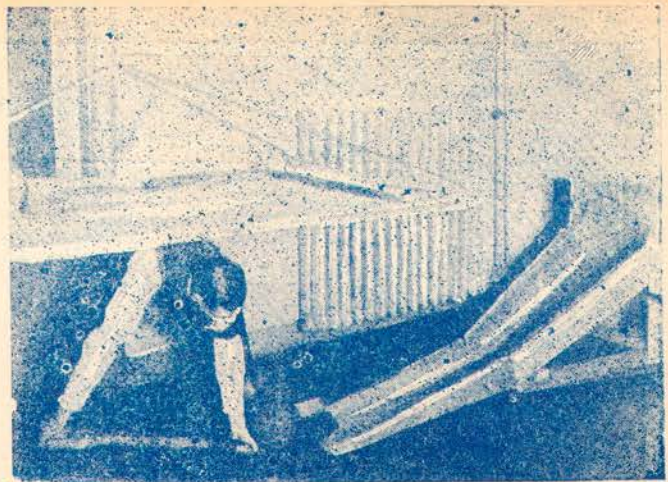
КОЛИ ви ще були дитиною й Вас питали: „А ким ти будеш бути, коли виростеш“, ви певне відповідали „полицейським“, а може й машиністом або шофером чи візником. А коли ви дійсно виростили, то пішли працювати на завод або в торговельно-сервісний наркомат.

А чи спробували ви будь-коли випробувати свої здатності, до чого ви придатні, що за робота пасує як найкраще. Правда, з вас був би прегарний пожежник і на 45 років вашого віку-йоркського хмарошкребу вам би не крутилася голова. Але у вас нахил до механіки.

Тому треба перевірити, треба докладно вивчити вашу індивідуальність і тоді ви будете знати, де ваше місце у трудовій армії.

Усього світу тепер поширюються інститути праці, колони лабораторії, де дізнаються про здатності людини.

Виснажених людей сажають у дивовижні апарати, ви-

Штучна шахта: людина вкачує гумовий, наповнений піском, м'яч на похилій поміст, причім вимірюється ступінь утоми

треба викреслити всі „а“ на сторінці тексту. Такими вправами можна визначити уважність, точність у виконанні певного завдання.

Часто для людей деяких професій при тестуванні утворюють умови праці, подібні до справжніх.

Його ставлять на штучний трамвайний ганок, що хитається й тріщить, а перед очима людини на екрані

Визначення витрати сили при роботі рукою — робітниця вимірює вагу, контрольний прилад розструє зроблену роботу і кількість спожитого повітря

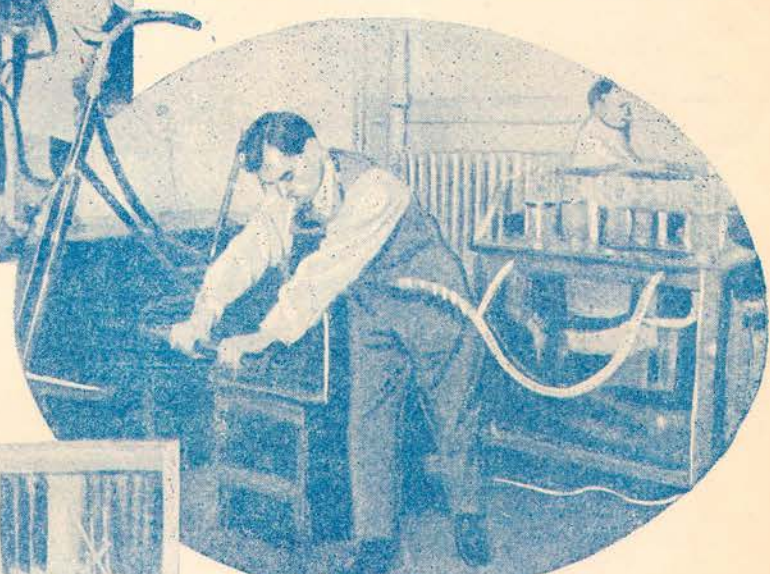
записують дихання, роботу серця, вологість повітря.

Деякі крутять, або качають якісь дерев'яні заводи прилади. А іншому просто треба вонюхати різні запахи, щоб визначити його нюх, — коли він хоче бути продавцем у гастрономічній крамниці.

Американці, що вже давно почали „тестувати“ — випробовувати людей перед тим, як дати їм певну роботу, виявили, наприклад, що найбільшого терпіння треба продавцям мануфактурної крамниці, бо в жодній іншій галузі торгівлі нема та-

ких причепливих покущів — тільки жінок, а найбільш терплячий — найбільше терплять жінки.

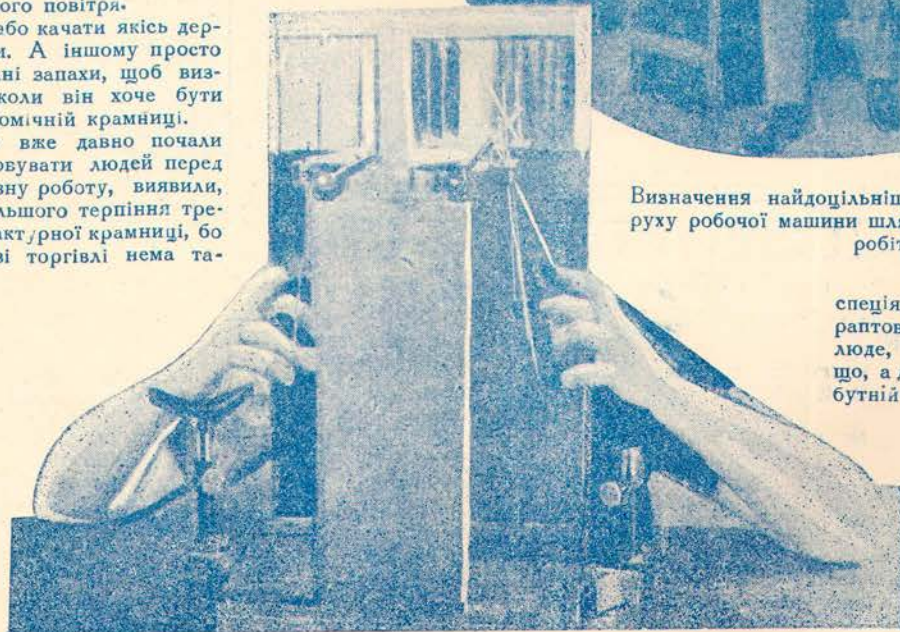
А що до тестів для людей розумової праці, то їх складно ділі томи. Тут винайдено найкращі з пунктів ходами — треба як найкраще знайти короткий шлях, і з не всіма завданнями, і такі завдання, коли

Визначення найдоцільніших розмірів і швидкості руху робочої машини шляхом досліджування втоми робітника

спеціального кіна там встають раптові перешкоди, скупчуються люде, псується автомобіль тощо, а досліджувана людина, майбутній вагонводець, повинна

виявити свою здатність своєчасно загальмувати, вжити заходів, щоб уникнути катастрофи. Наука по випробовуванню здатності людини ще тільки зростає. Методи вивчення здатностей вдосконалюються з метою як найповніше вивчити властивості людського організму.

Апарат, щоб дізнатися здатність до роботи з тонкої механіки: досліджувана людина повинна, не дивлячися на свої пальці, поставити всі наперстки попарно в однаковий стан, що відмічається окремим маятником

КОНКУРС

ЖУРНАЛА

„ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення зв'язку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1 жовтня 1927 р. На оповідання ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $\frac{1}{8}$ — $\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути вкриті на машинці, або чисто переписані на одній боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минушину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвалених відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 жовтня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

ЖЕНЩИНЫ, ХОЗЯЙКИ! МАТЕРИ, КУСТАРКИ!

СПЕШИТЕ ПОДПИСАТЬСЯ
на ВТОРОЕ ПОЛУГОДИЕ 1927 года
на ежемесячный домашне-хозяйственный
богато-иллюстрированный и модный

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“

К каждому номеру прилагаются выкройки и контурные листы.
УСЛОВИЯ ПОДПИСКИ:

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ на 6 мес.—5 р. 50 к., на 3 мес.—3 руб.
„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ с приложением „КУЛИНАРНОЙ
КНИГИ“ на 6 мес.—6 р. 30 к., на 3 мес.—3 р. 80 к.

Полугодовые подписчики получают, кроме того, БЕСПЛАТНУЮ
ПРЕМИЮ: 10 книжек „БИБЛИОТЕКИ ОГОНЕК“.

Переводы адресовать: МОСКВА 9, Тверской бульвар 26.

АКЦ. ИЗДАТ. О-ВУ „ОГОНЕК“.

Подписка принимается также во всех почтовых учреждениях СССР.

ИЗБАВИТЬСЯ!!

НАВСЕГДА

от мозолей, бородавок
и пота

МОМЕНТАЛЬНО

от крыс, мышей, клопов,
тараканов и др. паразитов

может каждый только „Продуктами Л. ГЛИКА“
№ 2. „ЭКСОЛЬ“ уничтожает мозоли и бородавки с
корнем и безвозвратно Р. 2—к.

№ 2. „JAVOL“—радик. средство от пота Р. 190 к.

№ 2. 1 „КЛОПИН“—уничтожает клопов
в 15 мин. Р. 175 к.

„КЛОПИН“—тройной размер Р. 350 к.

№ 2. 6 „Тараканон“—истребляет тараканов
в сутки Р. 2—к.

„ТАРАКАНОН“ двойной размер Р. 3—к.

№ 2. 5 „КРЫСОМОР“—радикально истребляет
крыс и мышей Р. 250 к.

№ 2. 7 „АНТИПАЗИТ“—идеал. средство
от вшей и блох Р. 150 к.

Цены указаны с упаковкой и пересылкой. Качество продукции гарантировано
Заказы высылаются немедленно по получении их стоимости

АДРЕС: Москва, Мясницкая, Кривоколонный пер. И. Е. ТОЛЬЦ.

ВЫШЛА В СВЕТ
И ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖУ

КУЛИНАРНАЯ
КНИГА

„НАША КУХНЯ“

Составлена применительно к современным условиям по новейшим данным в области питания К. С. МЯКОНИ и А. Е. ГРЕЙБ под редакцией Е. М. ШВЕЦОВОЙ.

С ПРИЛОЖЕНИЕМ ТАБЛИЦ:

- 1) Состав пищевых продуктов
- 2) Важнейшие свойства витаминов
- 3) Сортировка мясной туши (с 3 схемами)

СВЫШЕ 500 РЕЦЕПТОВ КУШАНИЙ,
НАПИТКОВ, ЗАГОТОВОК И ПРОЧ.

Цена 1 руб. 50 коп.

Высылается также наложенным платежом

ТРЕБОВАНИЯ АДРЕСОВАТЬ:

Москва 9, Тверской бульвар 26

Акц. Изд. О-ву „ОГОНЕК“